

finder Sted, og jeg skal ikke udtale mig bestemt om, hvorvidt det særlig finder Sted i København; men hvis det er Tilfældet, forekommer det mig, at der er dobbelt Grund til at have sin Opmærksomhed henvendt paa en saadan Paragraf. I København er der jo en stærk Fødselsnedgang; der fødes i Øjeblikket en 10 000 — 11 000 Børn aarlig, men i 1924 er Fødselsoverskuddet gaaet 1 000 ned. Hvis denne Linie fortsættes, og der samtidig lukkes for Indvandringen udefra, saa at der bogstavelig talt bliver lukket for Tilførselen af sundt Blod fra Provinsen, vil det jo føre til, at København bliver en døende By. Det forekommer mig, at vi i vort Lovgivningsarbejde ogsaa maa have saadanne Forhold for Øje.

I nøje Forbindelse hermed staar et andet Forhold, der for Fremtiden skal være straffrit, nemlig forargeligt Samliv. Her er det Hjemmene, det gaar ud over. Det er værd at erindre sig, at ifølge Statistikken — Statistik kan jo være vanskelig at komme udenom, selv om den nok kan misbruges, det ved jeg godt — indgaas der i København aarlig ca. 8 000 Ægteskaber og opløses ca. 1 000, altsaa hvert niende Ægteskab opløses, og samtidig opløses i Provinsbyerne hvert treogtyvende Ægteskab og i Landdistrikterne hvert tresindstyvende — og Forholdet vilde jo stille sig ganske anderledes for Landdistrikterne, hvis man fra disse kunde undtage Stationsbyerne. Der er en Forbindelse mellem Fosterfordrivelse, forargeligt Samliv og den stærke Fødselsnedgang, det er der ingen Tvivl om, og jeg tror, at vi i den danske Rigsdag ikke ganske skal lukke vore Øjne herfor. Det er ogsaa for Børnenes og Hjemmenes Skyld, der skal lovgives, og Staten bør have sin Opmærksomhed henvendt paa, at der er en stor Værdi i Ægteskabet — Flerkoneriet er en Forbandelse og en Ulykke for Landet.

Derefter vil jeg gerne sige et Par Ord om § 230, den Paragraf, som siger, at den straffes, „der tilskynder eller bistaar en Person under 18 Aar til at søge Erhverv ved kønslig Usædelighed“. Det vil altsaa sige, at man godt kan tilskynde og bistaar en Person — altsaa en Kvinde —, der er over 18 Aar, til at drive kønslig Usædelighed uden at blive straffet. Det forekommer mig, at denne Aldersgrænse — rent bortset fra, at jeg mener noget saadant *altid* burde være straffbart — er saa lav, at det er ganske oprørende. At tænke sig, at ældre Mænd og Kvinder

skal have Lov til at anbringe Kvinder, naar blot de er en Maaned over 18 Aar, saadanne store Børn, i Erhverv, hvor de gaar ind til kønslig Usædelighed! Men den samme Paragraf gaar videre. Den siger, at samme Straf ifalder den, som er behjælpelig med, at Kvinder under 21 Aar eksporteres til Udlandet — vi er altsaa her inde paa Spørgsmaalet om den hvide Slavehandel. Hvis denne Bestemmelse vedtages, har Danmark efter min Mening sat den Skamplet paa sig, at det er lovligt her fra Danmark at eksportere unge Kvinder over 21 Aar — ganske vist skal de efter Forslagets Ordlyd vide, hvad de gaar ind til — til Utugtshuse i Udlandet, dækket af dansk Lovgivning. Jeg synes, det er en Skamplet, hvis dette bliver vedtaget.

At Voldtægts- og Sædelighedsforbrydelser mod Børn straffes haardt, finder vi jo alle rimeligt, det er de værgeløse, der skal beskyttes. Det forekommer mig, at det ikke kan og ikke bør være en formildende Omstændighed ved Straffens Tilmaaling, at Forbryderen ikke naaede sin Hensigt.

Jeg sagde før, at den højtærede Justitsminister i det foreliggende Lovforslag ogsaa havde foreslaet forbedrende Ændringer i den gældende Straffelov. Som saadanne vil jeg gerne nævne §§ 236 og 237. Efter § 236 er det strafbart at tilbyde eller overlade en Person under 18 Aar utugtige Billeder. Det vilde være ønskeligt, om denne Paragraf kunde formes saaledes, at den ogsaa ramte den usmægtige Reklame for slige Præparater, som vi Dag efter Dag ser i ikke saa faa Aviser — skjult, forblommet, det er rigtigt nok, men alligevel under en saadan Form, at enhver ved, hvad det betyder. Det er disse Bekendtgørelser om Gummiartikler o. s. v., for hvilke der tilbydes Prisfortegnelser. Enhver ved jo, hvad det er, der faas saadanne Steder.

§ 237 er noget analog hermed, idet den forbyder at reklamere med Genstande, som forebygger Følger af Samleje eller afbryder Svangerskab. Om dette Punkt har den højtærede Justitsminister udtalt sig meget udførligt, og jeg paaskønner, at han har indtaget det Standpunkt, at dette Forhold skal være strafbart. Jeg vil i denne Forbindelse gøre opmærksom paa en Artikel, der har staaet i „Ugeskrift for Læger“, og hvori den københavnske Kvinde-læge Dr. Dahl henleder Opmærksomheden paa et Instrument, der har været udbudt til Salg, og anfører, at det er en kendt Foredragsholderske og Forfatterinde, der